

Nr 53.

Godkänd av första kammaren den 15 mars 1924.

Godkänd av andra kammaren den 15 mars 1924.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av väckt motion om förbud under viss tid mot jakt å örn.

(Jordbruksutskottets utlåtande nr 9.)

Till Konungen.

Uti en inom riksdagen väckt motion har hemställts, att riksdagen med ändring av jaktlagens § 13 ville besluta, att totalförbud mot jakt å örn infördes under fem år.

I motionen framhålles, hurusom örnstammen i vårt land på grund av stark förföljelse är stadd i hastig minskning, samt att fara för örnens totala utrotande inom en icke avlägsen framtid i anledning härav föreligger. På sätt i motionen erinrats, har i ett av särskilda sakkunniga avgivet betänkande rörande vissa ändringar i bestämmelserna om jakt och fågelskydd framlagts förslag till föreskrifter i syfte att hindra örnarnas utrotning, därvid bland annat föreslagits, att örnen under en tid av fem år skulle helt fridlysas.

Visserligen befinner sig sålunda förevarande fråga redan under Eders Kungl. Maj:ts prövning, men då en slutgiltig behandling av de sakkunnigas betänkande icke lär vara att förvänta under den närmaste framtiden, anser riksdagen viss fara föreligga, att örnstammens utrotning hinner betydligt fortskrida, innan åtgärder däremot bliva i berörda ordning vidtagna.

På grund härav finner riksdagen goda skäl tala för, att omedelbara anstalter böra vidtagas i syfte att hindra ifrågavarande fåglars försvinnande från landets fauna. I sådant hänseende anser riksdagen i likhet med motionären och de sakkunniga, att örnen under viss tid bör helt fridlysas. Med hänsyn emellertid särskilt till angelägenheten att icke föregripa den mera slutgiltiga prövning rörande behovet av åtgärder till skyddande av örnstammen, som framdeles torde komma att äga rum, finner riksdagen den

av motionären föreslagna tiden för fridlysningens varaktighet, 5 år, väl lång samt håller före, att en tid av exempelvis två år bör i detta avseende vara mera lämpligt avpassad. I likhet med nämnda sakkunniga anser riksdagen riktigt, att en dylik skyddsbestämmelse kompletteras med stadgande, att länsstyrelsen samt för de kronomarker, för vilka icke i jaktavseende gälla särskilda föreskrifter, domänstyrelsen skall äga att på särskild ansökning meddela tillstånd att döda örn inom visst område. Dylikt stadgande skulle tillämpas i fall, då mera avsevärd skada av örn förorsakades inom jaktvårdat område. Såsom skydd för skadegörelse å tamdjur torde, även i händelse av dylik fridlysning, fortfarande böra gälla jaktlagens bestämmelse om rätt att döda örn, som inkommer i gård eller trädgård.

Emellertid bör en fridlysningsföreskrift av ovan angiven art givetvis icke, såsom motionären tänkt sig, ske genom ändring av lagen om rätt till jakt, utan torde för ändamålet erforderliga bestämmelser i ämnet böra meddelas av Eders Kungl. Maj:t.

I överensstämmelse härmed får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t ville taga i övervägande lämpligheten av att genom fridlysning eller annorledes bereda nödigt skydd för örn.

Stockholm den 15 mars 1924.

Med undersätlig vörndnad.
